

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobců:

a) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu

sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno

b) Krajina Dluhonice, z. s.

sídlem U Zbrojnice 46/3, 750 02, Přerov V - Dluhonice

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje

sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti

osob zúčastněných

na řízení:

1) Ředitelství silnic a dálnic ČR

sídlem Na Pankráci 56, 145 05 Praha 4

2) Dopravoprojekt Brno a. s.

sídlem Kounicova 271/13, 602 00 Brno

3) Voda z Tetčic z. s.

sídlem Hybešova 178, 664 17 Tetčice

4) Zelená pro Pardubicko, z. s.

sídlem Bartoňova 831, 530 12 Pardubice

Shodu s prvopisem potvrzuje

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2020 č. j. KUOK 62851/2020**takto:**

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 8. 6. 2020, č. j. KUOK 62851/2020 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Dopravoprojekt Brno, a. s., sídlem Kounicova 271/13, 602 00 Brno **není** osobou zúčastněnou na řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 3 057 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladu řízení.

Odůvodnění:**Vymezení věci**

1. Žalobce a) se žalobou ze dne 23. 7. 2020 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo výrokem II. částečně změněno rozhodnutí stavebního úřadu Magistrátu města Olomouce (dále jen „MMOL“) ze dne 19. 11. 2019 č. j. SMOL/240886/2019/OS/US/Sem (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a zároveň ve zbývajících částech bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím MMOL povolil změnu územního rozhodnutí č. 32/2006 vydaného městským úřadem Přerov, stavebním úřadem, ze dne 3. 3. 2006 pod č. j. SU3229/2005-KI o umístění stavby pod názvem „dálnice D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov“, tedy byla umístěna stavba pozemní komunikace – dálnice D1, úsek Říkovice – Přerov II – Předmostí staničení v km 75,300 – 85,400 včetně souvisejících a doplňkových staveb na pozemcích v katastrálních územích Horní Moštěnice, Bochoř, Přerov - Předmostí, Lotyšnice u Přerova, Říkovice u Přerova, Věžky u Přerova, Dolnice a Přestavky u Přerova, které nabylo právní moci dne 12. 8. 2006.
3. Žalobou ze dne 23. 7. 2020 se žalobce b) domáhal zrušení téhož rozhodnutí; z obsahu žaloby vyplývá, že až na výjimku (viz níže) je obsah žaloby zcela totožný s obsahem žaloby žalobce a). Žaloba byla u podepsaného soudu vedena pod sp. zn. 38 A 5/2020. S ohledem na skutečnost, že žalobci a) a b) brojí proti těmto rozhodnutím a v zásadě jsou žalobní námítky totožné, rozhodl soud usnesením z 21. 9. 2020 o spojení věcí ke společnému projednání s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn. 38 A 6/2020.
4. Žalobci v žalobách předně popsali skutkový stav, průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně a následně před žalovaným. Co se týče žalobních důvodů, namítají žalobci následující skutečnosti:
  - A) Rozpor ust. § 23a zákona č. 100/2001 Sb. se směrnicí EIA
5. Žalobci upozornili, že v rámci jejich odvolání upozornili na rozpor ust. § 23a č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí (dále jen „zákon o EIA“) se Směrnicí Evropského

parlamentu a Rady [2011/92/EU](#) ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“), když podle jejich názoru bylo pro obchvat Přerova dálnicí D0136 vydání závazného stanoviska EIA ze dne 30. 11. 2016 podle § 23a zákona o EIA a podle nařízení vlády č. 283/2016 Sb. nezákonné, neboť jde o rozpor s účelem citovaného zákona o efektivní účasti dotčené veřejnosti, která se nemohla účastnit nového procesu EIA pro tuto stavbu, resp. nemohla se účastnit rozhodování o vydání tohoto závazného stanoviska EIA a především se směrnicí EIA. Proces EIA s účastí veřejnosti vedený podle dřívějšího zákona č. 244/1992 Sb. řádně neposoudil možnosti varianty trasy dálnice D0136, neboť toto posouzení variant vyžadovalo odůvodnění až samotné stanovisko EIA ze dne 15. 12. 2000. Nový proces EIA podle zákona o EIA s účastí veřejnosti neproběhl. Žalobci upozornili, že závazné stanovisko EIA z 30. 11. 2016 je v rozporu se směrnicí EIA a že je nutné předložit spor o souladu citovaného zákona se směrnicí EIA SDEU k přezkoumání. Žalobci připomněli, že žalovaný dle obsahu bodu 1 odvolání žalobců nechal závazné stanovisko EIA ze dne 30. 11. 2016 i ověřující závazné stanovisko EIA z 23. 4. 2018 dle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) přezkoumat, přičemž výsledkem je stanovisko ministra životního prostředí z 20. 4. 2020, které uvádí, že tato závazná stanoviska potvrzuje. S uvedeným se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil. Žalobci žádali, aby Krajský soud v Ostravě předložil soudnímu dvoru EU k přezkoumání právní otázky, které žalobci v žalobách uvedli. Žalobci považují zákon č. 256/2016 Sb., kterým byl do zákona o EIA včleněn § 23a za odporující právu EU, neboť tento zákon umožňuje pro vybrané stavby včetně projednávané stavby D0136 provést namísto nového procesu posuzování EIA podle zákona o EIA s účastí veřejnosti pouze vydání závazného stanoviska k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí. Jedná se však o účelově schválený zákon vztahující se na předem vybrané konkrétní záměry, které jsou vyjmenovány v jeho důvodové zprávě a v příloze č. 1 nařízení vlády č. 283/2016 Sb. Podle žalobců došlo schválením zákona č. 256/2016 Sb. k porušení účelu směrnice EIA a dále k politicky účelovému výběru devíti prioritních dopravních staveb, který nikdy neprošel řádným posouzením v souladu se směrnicí EIA. Žalobci dále uvedli, že Česká republika žádnou výjimku podle směrnice EIA oficiálním a zákonným postupem od EU/EK nezískala a judikatura o výkladu výjimek ze směrnice EIA je velmi přísná a silně omezuje jejich široké použití. Žalobci poukazují na korespondenci mezi bývalým předsedou české vlády B. S. a předsedou Evropské komise J. J., která podle žalobců dokládá obrovský tlak českých politiků na EK, aby jimi devět vybraných staveb dostalo jakousi neoprávněnou výjimku do další fáze přípravy. Žalobci upozornili na odlišné názory ústavního soudce Ludvíka Davida k zamítavému nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2019 sp. zn. Pl ÚS 44/2018, neboť podle odlišného názoru uvedeného soudce je hlavním bodem sporu absence procesu EIA a absence účasti veřejnosti při vydání závazného stanoviska EIA úředníky MŽP, tedy až na základě jeho vydání se veřejnost dozví o vlivech prioritního dopravního záměru na životní prostředí a o shromážděných podkladech. Soudce ve svém odlišném názoru zpochybnil, že by Česká republika získala od EK výjimku ze směrnice EIA zákonným způsobem. Žalobci rozporují úvahu ústavního soudu v citovaném nálezu, že moc výkonná vytvořila v souladu se směrnicí EIA obecná kritéria pro odlišný postup ze zákona o EIA pro dopravní stavby, u kterých se Česká republika zavázala je dokončit do roku 2030. Žalobci musí odmítnout také úvahu, že zákon č. 256/2016 Sb. má obecný charakter, neboť byl ušit na míru předem. Žalobci dále obsáhle polemizují se závěry vyjádřenými Ústavním soudem ve zmiňovaném nálezu. Žalobci uvedli, že veřejnost vyloučená z nového procesu EIA nemůže za to, pokud stát předstírá, že se snaží povolit nějaké stavby na TEN-T, přičemž jestliže se mu to nepovede, tak změní pravidla tak, že u některých staveb účelově vytvoří speciální zákonný postup s vyloučením veřejnosti, když důkazem je skutečnost, že u většiny prioritních dopravních staveb (D3, D6, D35, D1106, D55, železniční tratě) se veřejnost jejich povolování aktivně neúčastnila, resp. ojedinele, a přesto stát během 10 až 15 let nedokázal tyto stavby povolit alespoň do fáze stavebního povolení. Je tomu tak i v případě projednávané věci, tedy obchvat u Přerova dálnicí D1036, kdy územní rozhodnutí bylo vydáno

v březnu 2006, nicméně v rozporu se zákonem, neboť před umístěním obchvatu nebyly dále vydány výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“). Stát by měl zajistit, aby takové důležité stavby byly povolovány standardními a předvídatelnými mechanismy v souladu se zákonem s přípustnými střety s veřejnými zájmy a s efektivní účastí veřejnosti včetně její účasti v zásadním procesu EIA. Podle žalobců jedině SDEU může politickou mlhu vyčistit, pokud bude moci posoudit, zda zákon č. 256/2016 Sb. byl skutečně schválen v souladu s účelem směrnice EIA a zda dohodnutý odlišný postup získání závazného stanoviska EIA bez procesu EIA a bez účasti veřejnosti směrnice EIA umožňuje a zda takové stavby jsou způsobilé spolufinancovat z fondu EU.

6. Žalobci namítají, že je nutno považovat za nezákonné již stanovisko EIA z 15. 12. 2000, ve kterém je na straně 3 uvedeno, že za železniční tratí se dálnice dotýká východního okraje zástavby místní části Přerov – Dluhonice. Je však zřejmé, že trasa dálnice D0136 prochází Přerovem, neboť městská část Dluhonice je součástí Přerova, tedy nejde o obchvat Přerova, ale o okrajový průtah, neboť se dotýká zastavěného území Přerova – Dluhonic. Dále je v uvedeném stanovisku z 15. 12. 2000 uvedeno, že v souvislosti s výstavbou úseku 0136 dálnice D1 by mělo dojít na východním okraji místní části Přerov – Dluhonice k demolici tří obytných objektů a garáží a k dotčení hřiště TJ Sokol Dluhonice. V letech 1995 – 2020 nedošlo k žádnému odbornému posouzení reálných variant dálnice D0136 mimo zastavěné území Dluhonic a jím dotčené 49 cenných druhů organismů, ačkoliv takové náměty byly opakovaně požadovány od roku 1994, resp. roku 2000. Ministerstvo životního prostředí v procesu EIA selhalo a za stejně nezákonné je nutné považovat i závazné stanovisko EIA z 30. 11. 2016, které ze stanoviska EIA z 15. 12. 2000 vychází a bylo jedním z podkladů pro jeho vydání, stejně jako podklady z procesu EIA. Žalobci mají za to, že během schvalování dálnice D0136 nedošlo k zákonnému posouzení variant její trasy procesem SEA/EIA mimo území Dluhonic.

B) *Nezákonnost rozhodnutí ve vztahu ke závaznému stanovisku EIA z 30. 11. 2016 a potvrzujícímu stanovisku ministra životního prostředí z 20. 4. 2020*

7. Žalobci uvedli, že pod podmínkou č. 15 prvostupňového rozhodnutí je uvedeno 6 dílčích požadavků pro fázi přípravy, které jsou uvedeny v závazném stanovisku EIA z 30. 11. 2016, a to z celkových 18. Žalobci zdůraznili, že stanovisko EIA z 15. 12. 2000 obsahuje řadu požadavků, z nichž 20 konkrétně jmenovaných se již nestaly součástí závazného stanoviska EIA z 30. 11. 2016, aniž je zřejmé, z jakých konkrétních důvodů, čímž se stává závazné stanovisko EIA nepřezkoumatelné. Dále podle žalobců uložený požadavek č. 18 závazného stanoviska EIA o řešení zimní údržby se týká až kolaudačního souladu, to znamená bez účasti veřejnosti, tedy je navržena změna závazného stanoviska, aby toto řešení bylo předloženo již ke stavebnímu řízení. Dále z rozptylové studie vyplývá, že provozem dálnice D1 dojde k překračování denních i místních limitů pro koncentrace PM 10 a roční i místní limity pro koncentrace benzopyrenu, takže by bylo lepší trasu dálnice odsunout o 150 m na východ. Závazné stanovisko EIA se pečlivým způsobem nevěnuje ochraně ptáků před nárazy do průhledných protihlukových stěn (dále jen „PHS“). Závazné stanovisko EIA z 30. 11. 2016 bylo ministrem životního prostředí 20. 4. 2020 potvrzeno. Žalobci se s postupem ministra neztotožňují a k jednotlivým bodům potvrzujícího závazného stanoviska ministra životního prostředí uvádí, že žalobci nepovažují své náměty proti stanovisku EIA z 15. 12. 2000 za irelevantní, neboť bylo vydáno na základě řádné účasti veřejnosti. Došlo k závaznému selhání ministerstva životního prostředí, když 20 let od vydání stanoviska ze dne 15. 12. 2000 předmětná stavba nemá všechna potřebná územní rozhodnutí, všechna potřebná povolení ke kácení mimolesních dřevin, či všechna potřebná stavební povolení. Žalobci nesouhlasí s tvrzením ministra životního prostředí, že závazné stanovisko EIA z 30. 11. 2016 obsahuje jen ty požadavky, které jsou aktuální, a to na základě předložené DSP, což je vhodnější, neboť obsahuje přesnější údaje o vlivu stavby na životní prostředí než DÚR. Podle žalobců by však mělo být konkrétním a přezkoumatelným způsobem doloženo, proč některé požadavky ze stanoviska EIA z 15. 12. 2000 nebudou zahrnuty do

nového závazného stanoviska a proč některé z částí odůvodnění ministra životního prostředí nelze akceptovat. Dochází k tomu, že závazné stanovisko z 30. 11. 2016 obsahuje z původních 49 požadavků pouze 18, aniž by bylo možné zjistit, z jakého důvodu.

8. Pokud se týče požadavku č. 18 o předložení podkladů řešení zimní údržby ke kolaudačnímu souhlasu, žalobci namítají, že takto uložená podmínka zcela vylučuje efektivní účast spolku. Ty totiž nejsou účastníky řízení o vydání kolaudačního souhlasu. Je tedy nezbytné, aby projekt byl předložen již u stavebního řízení, aby se s ním spolky seznámily a mohly se k němu případně vyjádřit. Jedná se o návrh způsobu zimní údržby komunikace snižující využití posypových solí s ohledem na průchod dálnice D1 vnějším ochranným vodním pásmem II. stupně a ochranných pásem zdrojů přírodních minerálních vod Horní Moštěnice. Žalobci také nesouhlasí se závěrem ministra životního prostředí, že vlivy umístění dálnice D0136 na obyvatele jsou přijatelné, když samotná dálnice žádné limity nepřekračuje. Každá případná změna trasy odsunutí o 150 m na východ závisí jen na vůli ŘSD ČR a na reálné neakceptovatelnosti z hlediska vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví, což se nestalo. Podle žalobců by bylo vhodné, aby trasa dálnice byla od Dluhonic odsunuta aspoň 150 m, čímž se sníží znečištění ovzduší, což je v rámci ČR velmi důležité, neboť ročně předčasně umírá víc než 10 000 osob. Žalobci také nesouhlasí se závěry ministra životního prostředí, že návrh na uložení požadavku pro fázi přípravy na ochranu ptáků před nárazy do průhledných PHS obsahuje nepřiměřené detaily, které lze řešit až v některém z navazujících správních řízení. Navazujícím řízením je však už jen stavební řízení. Je podle žalobců nutné, aby se požadavek na ochranu ptáků objevil již v závazném stanovisku EIA v rámci přezkumu územních rozhodnutí a v přepracování DSP bylo dáno najisto, že ochrana ptáků před zbytečnými nárazy do průhledných PHS byla skutečně zajištěna a spolky to mohly v průběhu navazujícího řízení ověřit a případně předložit námitky.

- C) *Nezákonnost rozhodnutí ve vztahu k závaznému stanovisku Magistrátu města Olomouce z 24. 1. 2019 a stanovisku Krajského úřadu Olomouckého kraje ze 14. 2. 2020 – souhlas dle § 17 odst. 1 písm. a, c, d) zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona (dále jen „vodní zákon“)*

9. Žalobci se neztotožňují s právními názory a úvahami žalovaného a postupem MMOL ve věci ochrany veřejných zájmů podle vodního zákona při umístění dálnice D0136, neboť v závazném stanovisku z 24. 1. 2019 není řešena ochrana vodních útvarů podle § 23a vodního zákona. Žalobci upozornili na to, že MMOL do svého rozhodnutí z 19. 11. 2019 vybral ze závazného stanoviska z 24. 1. 2019 jen některé uložené požadavky, přičemž svůj postup nikterak přezkoumatelně neodůvodnil. Toto pochybení nenapravit ani žalovaný, který se s bezvadností závazného stanoviska ztotožnil. Žalovaný uvedl, že MMOL musel postupovat podle § 4 odst. 2 stavebního zákona, tedy v součinnosti s jinými úřady a musel respektovat § 79 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého musí stavební úřad mj. stanovit podmínky pro umístění stavby a pro vypracování DSP jako podklad pro vydání stavebního povolení. Podle žalobců žádný zákon neumožňuje správnímu úřadu, který vydává správní rozhodnutí a mezi podklady má závazné stanovisko s nějakými požadavky na ochranu dotčených veřejných zájmů, aby zkoumal výrokovou část podkladového závazného stanoviska, neboť k tomu není odborně kompetentní a není možné, aby si libovolně, „jako na trhu“ vybíral jen ty požadavky, které uzná za vhodné a ty pak převzal do svého správního rozhodnutí, neboť k tomu nemá žádné zákonné oprávnění. Podle žalobců je povinností správního úřadu beze zbytku převzít všechny požadavky podkladového závazného stanoviska, což se v případě stanoviska na ochranu vod nestalo, takže MMOL porušil zákon, pokud ve výrokové části závazného stanoviska vybíral jen ty požadavky, které se mu zdály vhodné k zahrnutí do svého rozhodnutí. Stejně tak pochybil žalovaný. Žalobci nesouhlasí také s tím, že by MMOL svůj postup řádně odůvodnil, jak tvrdí žalovaný. Žalobci nenašli v rozhodnutí MMOL žádné konkrétní důvody, které vedly správní orgán k tomu, že z desítek požadavků závazného stanoviska MMOL z 24. 1. 2019 vybrali jen 15 požadavků. Podle žalobců tak došlo k porušení zákona jak při vydání rozhodnutí prvostupňového, tak napadeného

rozhodnutí žalovaného, když mezi podmínkami chybějí všechny požadavky uložené závazným stanoviskem z 24. 1. 2019 na ochranu vod.

D) *Nezákonnost rozhodnutí ve vztahu závaznému stanovisku Magistrátu města Olomouce ze 7. 2. 2019 a stanovisku Krajského úřadu Olomouckého kraje ze 7. 4. 2020 – koordinovanému závaznému stanovisku na ochranu různých veřejných zájmů*

10. Žalobci zrekapitulovali, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou pod podmínkou č. 19 uloženy požadavky koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Olomouce ze 7. 2. 2019 na ochranu různých veřejných zájmů. MMOL v prvostupňovém rozhodnutí uložil 17 požadavků z uvedeného závazného stanoviska. Obdobně jako v žalobní námitce C) žalobci namítají, že není možné, aby MMOL z desítek požadavků příslušného závazného stanoviska vybral do svého rozhodnutí jen některé, když to navíc není žádným způsobem odůvodněno. Žalobci nesouhlasí se závěry Krajského úřadu Olomouckého kraje při vydávání stanoviska ze dne 7. 4. 2020. Podle žalobců je v zájmu ochrany niv těchto šesti potoků, aby na nich, resp. po nich nebyla vedena žádná staveništní doprava ani tam nebylo parkování pro staveništní dopravu a pro jiné dopravní prostředky. Postup Krajského úřadu Olomouckého kraje je nelogický, pokud žalobce navrhuje ochranu VKP pouhým navržením nové podmínky dle závazného stanoviska, čímž by byla ochrana těchto niv jednoznačně zajištěna, což je výhodné i pro investora stavebníka. Žalobci připomněli rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013 č. j. 5 A 241/2011-69, podle kterého akt, jímž nadřízený orgán potvrzuje nebo mění závazné stanovisko dotčeného orgánu, by měl reagovat právě na ty konkrétní námitky v odvolání účastníka, které se vztahují k jeho působnosti a které budou obsahovat argumenty, které tyto námitky vyvrací, nebo jim naopak přisvědčují. Úkolem žalovaného je, aby v řízení byly řádně vypořádány i odborné otázky. Když k řešení sám není příslušný, musí dbát na to, aby se nadřízený orgán vyjádřil ke všem konkrétním odvolacím námitkám, které se týkají jeho působnosti a pokud to předložený akt nesplňuje, musí žádat o doplnění. Žalovaný tak byl povinen opakovaně vyžádat nové stanovisko k odvolacím námitkám žalobců týkající se zákonnosti závazného stanoviska. Žalobci dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že ochrana VKP je zajištěna § 4 odst. 2 zákona o životním prostředí a § 7 odst. 1 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí (dále jen „zákon o životním prostředí“), neboť je v přímém rozporu se správní praxí a judikaturou správních soudů, neboť by bylo logicky zbytečné ve vydaném souhlasném závazném stanovisku v zásahu do VKP ukládat jakékoliv zpřesňující požadavky důležité pro zvládnutí ochrany přírody i pro stavebníka, když by vždy stačilo odkázat na výše citované zákony. Je tedy nepochopitelné, proč MMOL nějaké zpřesňující požadavky ukládal a proč je Krajský úřad Olomouckého kraje všechny nezrušil, neboť by logicky stačilo jen odkázat na zákony. Pokud se týče požadavku č. 3 v odvolání žalobce týkající se kácení dřevin rostoucích mimo les, žalobci nesouhlasí s žalovaným, že jeho obsah se bude řešit až v řízení o kácení mimo lesní zeleně podle § 8 odst. 11 zákona o ochraně přírody, takže uložit ho je nadbytečné. Pokud se týče návrhu žalobce na požadavek č. 4 týkající se požadavku na uvedení do původního či přírodě blízkého stavu vodních toků dotčeného stavbou, nesouhlasí žalobci s názorem žalovaného, že zásah do VKP se bude řešit i v rámci stavebního řízení, neboť, jak je zřejmé ze shora uvedeného, závazné stanovisko k zásahu do VKP se vydává k umístění stavby, nikoliv k povolení, jak se žalovaný nesprávně domníval. Tvrzení žalovaného je účelovou spekulací, neboť ke stavebním řízením se bude vydávat jeho závazné stanovisko podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody k zásahu do krajinného rázu. Žalovaný tak měl zajistit nový přezkum koordinovaného závazného stanoviska.

E) *Nezákonnost rozhodnutí ve vztahu ke závaznému stanovisku Magistrátu města Olomouce ze 8. 8. 2019 a Krajského úřadu Olomouckého kraje ze 25. 2. 2020 – soublas dle § 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody ke zásahu do krajinného rázu umístěním dálnice D0136*

11. Žalobci upozorňují, že v prvostupňovém rozhodnutí není v žádné jeho podmínce uložen ani jeden z pěti požadavků závazného stanoviska Magistrátu města Olomouce z 8. 8. 2019, když

podle tvrzení MMOL a žalovaného se jedná o požadavky, které patří do stavebního řízení, takže budou součástí až stavebního povolení. Podle žalobců jde o zásadní vadu územního řízení, neboť podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody musí Magistrátu města Olomouce vydat závazné stanovisko o přípustnosti zásahu dálnice do krajinného rázu k jejímu umístění i k jejímu povolení. Žalobci dále připomněli, že v průběhu prvostupňového řízení bylo k námitkám žalobců zajištěno vypracování studie o vlivu umístěvané dálnice D0136 na krajinný ráz a následně vydáno závazné stanovisko ze dne 8. 8. 2019 k zásahu do krajinného rázu umístěním dálnice D0136, která obsahuje pět požadavků. Podle žalobců pochybil MMOL i žalovaný, pokud se rozporně domnívají, že závazné stanovisko z 8. 8. 2019 je podkladem k územnímu řízení, ale jeho požadavky se ho netýkají, neboť toto nemůže platit současně. Žalobci upozornili na ust. § 12 odst. 1 a 2 o ochraně přírody, podle kterého závazná stanoviska podle těchto ustanovení se vyžadují k umístění i povolování staveb. Pokud tedy bylo vydáno závazné stanovisko k umístění dálnice, logicky nemůže obsahovat požadavky k jejímu povolení, ale k jejímu umístění, tedy uvedených pět požadavků podle názoru žalobců je nutné zahrnout do prvostupňového rozhodnutí. Pokud oněch pět požadavků, jak tvrdí žalovaný, slouží až k povolování dálnice, je závazné stanovisko podle § 12 zákona o ochraně přírody nezpůsobilé pro územní řízení a umístěvaná stavba nedisponuje závazným souhlasem, tedy prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí napadené jsou nezákonná. Žalobci opět zdůraznili, že povinností správního úřadu je beze zbytku převzít všechny požadavky podkladového závazného stanoviska, což se v případě stanoviska k zásahu do krajinného rázu umístěním dálnice D0136 nestalo. MMOL neuvedl žádné konkrétní důvody, proč ani jeden z pěti požadavků závazného stanoviska ze dne 8. 8. 2019 do prvostupňového rozhodnutí nezařadil a tento nezákonný postup nepřezkoumatelně hájí i žalovaný.

F) *Absence dokladu o plnění rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 24. 5. 2017 o povolení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. – projekt ochranných opatření*

12. Žalobce a) dále namítl, že podle jejich zjištění chybí mezi podklady územního řízení projekt ochranných opatření, který pro další stupeň přípravy dálnice D0136 žádá vypracovat požadavek č. 17 rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje z 24. 5. 2017 o povolení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody, ke škodlivému zásahu do biotopu 26 zvláště chráněných druhů živočichů. Bylo povinností MMOL či žalovaného si takový podklad opatřit a vložit do spisu, aby se s ním mohli žalobci či jiní účastníci řízení seznámit. Žalobci tedy shrnují, že podle jejich názoru při vydání prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného došlo k porušení zákona a základních práv žalobců, neboť ve spise nebyl projekt ochranných opatření, jak to ukládá požadavek č. 17 dle rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje z 24. 5. 2017 o povolení výjimky. Jedná se o vadu územního řízení, která má významný vliv na zákonitost prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí napadeného.

G) *Absence potřebných podkladů ve spise – ukončení časově omezené platnosti*

13. Žalobci se domnívají, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť všechny jeho podklady pro jeho vydání nebyly způsobilé, jelikož některým již skončila i omezená časová platnost jeden či dva roky. Žalovaný k této námitce žalobců uvedl, že žalobci takovou námitku vznášet nemohou, neboť se netýká jejich činnosti na ochranu vybraných veřejných zájmů, které jim zákon umožnil, a nelze k ní přihlížet. Nadto stavebník - ŘSD ČR požadavky § 86 odst. 2 stavebního zákona splnil, neboť předložil všechna platná vyjádření vlastníka provozovatelů sítí, takže prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dle zákona. Pokud pak během odvolacího řízení u nějakého vyjádření skončila časově omezená platnost, k tomu jejich autoři jako účastníci řízení mohli vyjádřit, jak ostatně žalovaný ve svém sdělení ze dne 27. 4. 2020 umožnil, tzn. mohli svůj souhlas odvolat či ho časově prodloužit, nikdo tak neučinil. Pokud během odvolacího řízení u nějakého vyjádření skončila časově omezená platnost, nejde o závažnou vadu, neboť zákon časově omezenou platnost nestanovuje a neznamená to nesouhlas s umístěním stavby, neboť ŘSD ČR si před její

realizací takový souhlas uvedeného charakteru musí stejně obstat. Podle žalobců ke dni 27. 5. 2020 měl žalovaný ve spise minimálně 12 neplatných vyjádření. Žalobci nesouhlasí s tím, že nemohou uvedenou námitku vznášet, neboť podle názoru žalobců může jakýkoliv účastník řízení upozorňovat správní orgán na rizika, která souvisí se správním řízením, neboť správní orgány musí ze své úřední povinnosti postupovat jen v souladu se zákonem, tedy v tomto případě se správním řádem. Žalobci nerozporují, že v době prvostupňového rozhodnutí byla ve spise všechna platná vyjádření. Nelze také souhlasit s tím, že pokud v průběhu odvolacího řízení skončila platnost nějakého stanoviska, nejedná se o vadu řízení, neboť prvostupňové i odvolací řízení tvoří jeden celek, není přitom povinností autorů vyjádření, aby průběžně kontrolovali, zda jejich vyjádření jsou ve spise a před vydáním rozhodnutí jsou stále platná, neboť je to povinností úřadů.

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě jednak zrekapituloval průběh řízení před správními orgány a ve stavu k žalobním námitkám odkázal na napadené rozhodnutí a jednotlivá závazná stanoviska či potvrzující závazná stanoviska, která jsou obsažena ve spisu. Z obsahu vyjádření vyplývá, že se žalovaný v zásadě vyjadřuje shodně s obsahem napadeného rozhodnutí.
15. Ředitelství silnic a dálnic ČR jako osoba zúčastněná na řízení se vyjádřil pouze k návrhu na odkladný účinek žaloby, který navrhl nepřiznat; k žalobě samotné se ke dni vydání tohoto rozsudku nevyjádřil.
16. Osoba zúčastněná na řízení *Voda z Tetčic z. s.* se ve věci vyjádřila tak, že podporuje požadavek žalobců na předložení námitek proti schválení § 23a zákona o EIA SDEU pro porušení směrnice o EIA. Namítá nezákonnost vydání závazného stanoviska EIA ze dne 30. 11. 2016 a potvrzujícího stanoviska ministra životního prostředí z 20. 4. 2020. Zdůrazňuje, že na str. 2 žalobou napadeného rozhodnutí je dokumentace specifikována tak, že změny stavebního záměru podrobně upravuje dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, D1 0136 Říkovice – Přerov aktualizace DÚR z prosince 2016. Na str. 1 prioritního stanoviska EIA 2016 je trasa stavby podrobně uvedena v dokumentaci pro stavební povolení, přičemž další opatření k prevenci vyloučení snížení, popř. kompenzace nepříznivých vlivů na životní prostředí příslušný úřad nestanovil, neboť jsou součástí přímo DSP a jejich příloh, nebo byla stanovena v závazných stanoviscích dotčených úřadů. Jejich splnění je tedy zajištěno. Podle osoby zúčastněné na řízení zákon nevyžaduje a zákonným podkladem není dokumentace pro stavební povolení z DSP 2016. Prioritní stanovisko musí obsahovat opatření k prevenci, vyloučení snížení popř. kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí. Důsledkem nedodržení požadavků § 23a zákona o EIA je neexistence právně závazného dokumentu, který by obsahoval všechna opatření potřebná k prevenci vyloučení snížení popř. kompenzací nepříznivých vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví. Navíc prioritní stanovisko je zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné, neboť v něm chybí specifikace, o která závazná stanoviska a o které podmínky těchto závazných stanovisek se prioritní stanovisko opírá. Osoba zúčastněná na řízení dále namítá nezákonnost odsunutí řešení problému negativních vlivů solemi znečištěných srážkových vod až do kolaudačního řízení. Týká se to bodu č. 18 prioritního stanoviska EIA 2016. Zdůrazňuje, že základním problémem účinné ochrany zdroje pitné vody a také zdroje minerálních vod se odsouvá až do kolaudačního řízení bez ohledu na skutečnost, že většina novostaveb dálnic je dlouhodobě v předčasném či zkušebním provozu. Nadto v kolaudačním řízení se může navíc vykládat, že podmínkou 18 požadovaný vhodný způsob zimní údržby komunikace snižující využití posypových solí neexistuje. Tato otázka musí být vyřešena již v podkladech posouzení, tj. nejpozději přímo v prioritním stanovisku EIA. Monitorování kvality vod slouží také ke zjištění zhoršení kvality vod, neslouží k prevenci znečištění. Stavební řešení dálnic musí být navrženo takovým způsobem, který je možné zlepšení kvality podzemních vod. Osoba zúčastněná na řízení připomněla ust. § 43 odst. 3 vyhlášky č. 104/1997 Sb., týkající se způsobu provádění posypu či postřiku, kdy z tohoto ustanovení vyplývá, že se zásadně provádí chemickým rozmrazovacími materiály. Pouze v případě, kdy pro úsek dálnice je vydán zákaz použití těchto materiálů, používají se materiály

zdršňovací. Dovojuje z toho, že dokumentace pro územní rozhodnutí se musí řádně vypořádat s takovou podmínkou vyhlášky č. 104/1997 Sb., musí vyřešit likvidaci posypových solí znečištěných vod zimní údržby takovým způsobem, který možné zhoršení kvality podzemních vod v ochranných pásmech zcela vyloučí. Toto řešení nelze odsouvat ani do stavebního řízení ani do kolaudace stavby dálnice. Osoba zúčastněná na řízení dále připomněla závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2020 č. j. 31 A 144/2019-86, ze kterých vyplývá, že řešení likvidace posypových solí znečištěných vod zimní údržby nemůže být odsouváno do budoucna, ale musí být řešeno i v samotném závazném stanovisku EIA, a to zejména pokud může být důvodem ohrožení životního prostředí. Z uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně také plyne, že zvolený způsob likvidace posypových solí znečištěných vod zimní údržby může být důvodem negativního dotčení zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin, pro které by bylo třeba vydat postupem podle § 56 zákona č. o ochraně přírody výjimku ze zákazu. Možnost chemického znečištění recipientů, zejména řeky Bečvy, posypovou solí, které může být důvodem negativního vlivu, není nikde řešena, není řešena ani v příslušných podkladech, ani ve vydaných výjimkách, ani v předmětu územního rozhodnutí. Přitom případná výjimka musí být vydána a nabýt právní moci před umístěním změny stavby. Také z tohoto důvodu nelze řešení likvidace posypovou solí znečištěných vod zimní údržby časově odsouvat až za termín vydání územního rozhodnutí, resp. v tomto případě až po vydání změny rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení dále namítá, že vodoprávní souhlas podle § 17 vodního zákona nemohl v žádném případě postihnout způsob řešení likvidace posypovou solí znečištěných vod zimní údržby. Pokud se týká žalobních bodů týkajících se nepřevzetí všech podmínek závazných stanovisek do územního rozhodnutí, zdůraznila osoba zúčastněná na řízení, že stavební úřad si nemůže vytvořit správní úvahu, že ta či ona podmínka výroku závazného stanoviska uložená odborným dotčeným orgánem nemusí být uvedena či nepatří do územního rozhodnutí. Pokud totiž dotčený orgán vydá do územního rozhodnutí závazné stanovisko, musí je stavební úřad do územního rozhodnutí převzít jako celek. Jako zcela chybnou označila osoba zúčastněná na řízení argumentaci žalovaného, že projekt ochranných opatření měl být předložen pouze orgánu ochrany přírody, neboť projekt ochranných opatření musel žadatel v další přípravě stavby začlenit do dokumentace pro územní řízení, musel být součástí dokumentace před vydáním změny územního rozhodnutí.

17. Další osoby zúčastněné na řízení se ve věci nijak nevyjádřily.
18. S ohledem na to, že není mezi účastníky řízení sporu ohledně průběhu správního řízení a obsahu správních spisů, považuje krajský soud pro účely tohoto rozsudku za nadbytečné opětovně uvedené rekapitulovat.

Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., při současném závěru o existenci vad řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.
20. K jednotlivým námitkám uvádí soud následující.
  - A) *Námitka rozporu ust. § 23a zákona č. 100/2001 Sb. se směrnicí ELA*
21. Krajský soud předně připomíná, že podal ve věci vedené u podepsaného soudu pod sp. zn. 39 A 3/2018 (věc je v současné době již pravomocně skončena) k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 23a zákona o EIA, o kterém Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 17. 7. 2019 pod sp. zn. Pl ÚS 44/18, tak, že návrh zamítl, přičemž své závěry vymezil takto :

„Zvláštní postup podle § 23a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, podle kterého nemusí u tzv. prioritních dopravních záměrů znovu proběhnout celý proces posuzování vlivů záměru na životní prostředí – Environmental Impact Assessment („EIA“), včetně aktivní účasti dotčené veřejnosti, za účelem vydání závazného stanoviska podle uvedeného zákona, nýbrž postačí existující soublasné stanovisko podle předchozí právní úpravy při splnění dalších podmínek vymezených napadeným ustanovením, neporušuje dělbu moci, požadavek na obecnost zákona ani právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35, příp. ani práva občanů podílet se na správě věcí veřejných podle čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a v důsledku není v rozporu s ústavním pořádkem.

Napadené ustanovení splňuje kritérium obecnosti zákona; stanoví tři obecné podmínky jeho aplikace a naplnění podmínky čtvrté – vymezení konkrétních staveb – ponechává nařízení vlády. Napadenou právní úpravou není zasazeno do moci vykonávané ani soudní; legislativa nestanovila konkrétní prioritní dopravní záměry a příslušné orgány mohou posoudit naplnění zákonem obecně vymezených podmínek.

Ojedinelá, výjimečná a územně a časově podmíněná napadená právní úprava má vést k nezpomalení procesu realizace prioritních dopravních záměrů, které byly v době jejího přijetí ve fázi pokročilé připravenosti. Právo dotčené veřejnosti účastnit se posuzování vlivů záměru na životní prostředí není vyloučeno, neboť veřejnost měla možnost se účastnit tohoto postupu podle předchozí právní úpravy, dále se může účastnit navazujících řízení a může proti navazujícím správním úkonům brojit správní žalobou, kterou může v souladu s platnou právní úpravou napadat i podkladové závazné stanovisko k vlivům záměru na životní prostředí.

22. Těmito závěry je krajský soud i v projednávané věci vázán. Z uvedených závěrů vyplývá, že nemůže být důvodná námitka nezákonnosti prioritního stanoviska EIA, spočívající zejména v nemožnosti dotčené veřejnosti účastnit se nového projednání posuzování vlivů na životní prostředí. Pokud se týká žalobcem namítané nemožnosti prosazení posouzení jiných variant řešení předmětné stavby, poukazuje krajský soud na bod [52] citovaného nálezu, v němž Ústavní soud vysvětlil, že *„Speciální postup podle napadeného § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí u prioritních dopravních záměrů je de facto řešením, v jehož důsledku jsou vlivy prioritních dopravních záměrů na životní prostředí znovu zkoumány, avšak s přihlídnutím k tomu, že předmětem zkoumání jsou dopravní stavby, pro které již bylo vydáno rozhodnutí o jejich umístění, a rovněž byly podrobeny hodnocení jejich vlivů na životní prostředí. Nebylo by tudíž efektivní znovu podstupovat celý proces posuzování vlivů na životní prostředí včetně řešení vhodnosti zvolené varianty z pohledu ochrany životního prostředí; soulad se současnou právní úpravou je navíc zajištěn prostřednictvím odstavce 4 napadeného ustanovení, podle kterého "[p]ři vydávání závazného stanoviska k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí příslušný úřad vezme v úvahu účinné právní předpisy v oblasti životního prostředí a veřejného zdraví". Ve speciálním postupu jsou sice vyloučeny procesní fáze standardního posuzování vlivů na životní prostředí podle § 6 - 9 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí; Ministerstvo životního prostředí však stále posuzuje vlivy prioritních dopravních záměrů na životní prostředí na základě oznámení, které musí obsahovat popis aktuálního technického řešení záměru a jeho vlivu na životní prostředí a veřejné zdraví, nastin studovaných variant a stěžejní důvody pro jeho volbu vzhledem k vlivu na životní prostředí. Závazné stanovisko vydané podle napadeného ustanovení je podkladem pro navazující řízení (zejména pro stavební řízení) a musí obsahovat opatření k prevenci, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí; závazné stanovisko a poklady k jeho vydání musí být následně zveřejněny na internetu. Dotčená veřejnost může své výhrady vůči posuzovanému záměru uplatnit již v územním řízení, v rámci kterého se především zkoumají celkové vlivy (nejen vlivy na životní prostředí) stavby na okolí; nyní je podle § 9c zákona o posuzování vlivů na životní prostředí může uplatnit v navazujícím řízení (zejména stavebním řízení), jehož závazným podkladem je stanovisko vydané podle napadeného ustanovení. Dotčené veřejnosti rovněž není upřena možnost bránit se opravnými prostředky ve správním řízení nebo se domáhat přezkoumání v řízení před obecnými soudy.“*

23. Jako irelevantní přitom krajský soud považuje polemiku nad odlišným stanoviskem soudce Ústavního soudu Ludvíka Davida vyjádřeném v předmětném nálezu. Krajský soud se tak při

posuzování námitek žalobce zaměřil již jen na to, zda byly naplněny podmínky § 23a zákona o EIA, tedy zda

- předmětný záměr se nachází na transevropské dopravní síti dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ze dne 11. 12. 2013
- pro záměr bylo vydáno územní rozhodnutí
- pro záměr bylo vydáno souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí
- záměr je prioritním dopravním záměrem dle přílohy č. 1 a 2 dle nařízení vlády č. 283/2016 Sb.
- žádost o stanovisko dle § 23a zákona o EIA byla podána do 31. 1. 2017.

Krajský soud přitom shledal naplnění všech uvedených podmínek.

24. Krajský soud se dále zabýval návrhem žalobců na předložení předběžné otázky k SDEU. Krajský soud předně uvádí, že není soudem poslední instance a proti jeho rozsudku je přípustný opravný prostředek, proto není jeho povinností předběžnou otázku podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie pokládat, a to ani v případě, kdy otázka platnosti či výkladu aktů přijatých orgány EU vsutku v průběhu řízení vyvstane. Nadto žalobci neuvedli nic, čím by přesvědčili krajský soud o potřebě či vhodnosti položení takové předběžné otázky. Soud při svých úvahách především vyšel ze závěrů prezentovaných v citovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2019, a to zejména z již zmiňovaného bodu [52]. Krajský soud neshledal ve směrnici EIA žádné povinnosti ukládané členskými státy, se kterými by byl zákon č. 256/2016 Sb. v rozporu, přičemž při výkladu a aplikaci směrnice EIA nevyšly najevo pochybnosti, které by bylo nutné prověřit prostřednictvím předběžné otázky. Platí přitom, že soud členského státu nemá povinnost položit předběžnou otázku k SDEU, pokud jediné správné použití práva Společenství je tak zřejmé, že nezůstává prostor pro jakoukoliv rozumnou pochybnost (*acte clair*). Zákon č. 256/2016 Sb., resp. jím vložený § 23a do zákona o EIA, tak podle přesvědčení krajského soudu ob stojí vedle Směrnice EIA, a to aniž by bylo třeba aplikovat výjimku podle článku 1 odst. 3, resp. žalobci neuvedli nic, čím by závěr krajského soudu o uvedeném souladu relevantním způsobem vyvrátili. Lze proto uzavřít, že postup správních orgánů, které při vydání přezkoumávaného rozhodnutí o změně územního rozhodnutí, potažmo rozhodnutí napadeného vyšly z prioritního stanoviska EIA ze dne 30. 11. 2016, byl v souladu s § 23a zákona o EIA, u kterého nebyl zjištěn rozpor s ústavním pořádkem ani se směrnicí EIA.

B) Námítka nezákonnosti rozhodnutí ve vztahu k závaznému stanovisku EIA z 30. 11. 2016 a potvrzujícímu stanovisku Ministra životního prostředí z 20. 4. 2020

25. Tuto námitku shledal krajský soud důvodnou pouze částečně. Předně, jak soud vyložil výše, v případě předmětné stavby byly naplněny podmínky užití § 23a odst. 1, 2 zákona o EIA.
26. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení, příslušný úřad vydá k prioritnímu dopravnímu záměru závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí, které je podkladem pro vydání rozhodnutí v navazujících řízeních. Závazné stanovisko podle věty první obsahuje opatření k prevenci, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí. Platnost závazného stanoviska podle věty první je 5 let.
27. Podle odstavce 4 uvedeného ustanovení, při vydávání závazného stanoviska k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí příslušný úřad vezme v úvahu účinné právní předpisy v oblasti životního prostředí a veřejného zdraví.
28. Podle odstavce 5 uvedeného ustanovení, závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí se vydává na základě žádosti oznamovatele, jejíž součástí je podklad obsahující popis aktuálního technického řešení záměru a jeho vlivu na životní prostředí a veřejné zdraví; žádost lze podat nejpozději 31. ledna 2017. U prioritního dopravního záměru, který

stanoví vláda nařízením, oznamovatel v podkladu podle věty první uvede i nástin studovaných hlavních variant a stěžejní důvody pro jeho volbu vzhledem k vlivu na životní prostředí. Při vydávání závazného stanoviska k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí se § 6 až 9 nepoužijí. Bylo-li vydáno souhlasné závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí, stanovisko dle § 9a odst. 1 se v navazujících řízeních nevyžaduje.

29. Z citovaných ustanovení podle krajského soudu vyplývá, že ministerstvo životního prostředí, potažmo ministr životního prostředí v rámci přezkumu závazného stanoviska, postupovali v souladu se zákonem, neboť zákon neukládá povinnost zpracovat do závazného stanoviska k prioritnímu záměru (dále také jen „prioritní stanovisko EIA“) veškeré podmínky, které byly stanoveny v souhlasném stanovisku o hodnocení vlivů podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí; uvedené souhlasné stanovisko je pouze podkladem pro vydání prioritního stanoviska. Naopak, lze z logiky věci a ve smyslu § 23a odst. 4 a 5 zákona o EIA předpokládat při vydávání prioritního stanoviska EIA aktualizaci vlivů prioritního záměru na životní prostředí. V tomto směru lze přisvědčit obsahu jak prioritního stanoviska EIA z 30. 11. 2016, tak potvrzujícího stanoviska ministra životního prostředí z 20. 4. 2020. Byť je možné konstatovat, že v rozsahu důvodů nepřenesení všech podmínek závazného stanoviska EIA podle zákona č. 244/1992 Sb. do prioritního stanoviska EIA jsou napadená stanoviska poměrně kusá, má krajský soud za to, že splňují podmínky dané § 149 odst. 2 věta druhá správního řádu, podle které *v odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.* Krajský soud tedy nesdílí názor žalobců, že „Dochází k tomu, že závazné stanovisko z 30. 11. 2016 obsahuje z původních 49 požadavků pouze 18, aniž by bylo možné zjistit, z jakého důvodu.“ Jelikož má soud za to, že byly naplněny podmínky § 23a zákona o EIA, považuje za liché také námitky žalobců, že prioritní stanovisko EIA bylo vydáno bez účasti dotčené veřejnosti.
30. Krajský soud však shledal důvodné námitky žalobců směřující proti tomu, že prioritní stanovisko, potažmo potvrzující stanovisko ministra životního prostředí se nedostatečně, resp. nezákonně vypořádalo s požadavkem týkajícím se předložení podkladů řešení zimní údržby, kdy podle prioritního stanoviska EIA je toto požadováno až ke kolaudačnímu souhlasu.
31. Z § 43 odst. 3 vyhl. č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, vyplývá ohledně postupu při odstraňování závad ve sjízdnosti dálnic, že se posyp či postřik provádí *zásadně chemickými rozmrazovacími materiály*, především prostřednictvím mechanismů či zařízení, která umožňují přesné dávkování a rovnoměrné rozprostření chemických rozmrazovacích látek na vozovce. Zdrsňovací materiály se pak používají *pouze v případě, kdy je pro daný úsek vydán zákaz použití chemických rozmrazovacích materiálů*, anebo pokud by jejich použitím nebylo možno v důsledku povětrnostní situace zmírnit závady ve sjízdnosti.
32. Z citovaného ustanovení vyplývá jednoznačně, že závady ve sjízdnosti dálnic se odstraňují primárně chemickými rozmrazovacími materiály, a to s výjimkou úseků, pro které je vydán zákaz jejich použití. Podle krajského soudu je nutno v tomto směru dojít k závěru, že za situace, kdy průběh dálnice je navrhován vnějším ochranným vodním pásmem II. stupně ve vztahu k řece Bečvě a ochranných pásem zdrojů přírodních minerálních vod Horní Moštěnice, nelze vyloučit nepříznivý vliv užitých chemických materiálů na životní prostředí, zejména na kvalitu vod. Lze také přisvědčit argumentaci osoby zúčastněné na řízení – Voda z Tetčic, že uvedené může být ve svém důsledku důvodem negativního dotčení zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin, pro které by případně bylo třeba vydat postupem podle § 56 zákona č. o ochraně přírody výjimku ze zákazu. Je pravdou, že možnost chemického znečištění recipientů, zejména řeky Bečvy, posypovou solí, které může být důvodem negativního vlivu, není nikde řešena, a to ani v předmětu územního rozhodnutí. Případná výjimka by přitom musela být vydána před změnou umístění stavby. Podle krajského soudu tak způsob odstraňování závad ve sjízdnosti dálnice není z povahy věci pouze technikálií, kterou by bylo možno odložit až do kolaudačního řízení, neboť

již v územním řízení je nezbytné se zabývat s ohledem na konkrétní průběh dálnice krajinou tím, na jakém úseku dálnice bude užit posyp chemický a na jakém způsob odlišný (zdršňovací) a v návaznosti na to pak také to, jakým způsobem a kam budou z dálnice odváděny nečistoty a jak s nimi bude nakládáno. Takové řešení však již musí být zásadně součástí územního rozhodnutí o umístění stavby, neboť ve stavebním řízení se stanovují již konkrétní podmínky pro *provedení* stavby, a pokud je to třeba, i pro její *užívání*. Aby však mohly být, i ve vztahu k umístění odvodů nečistot vznikajících při odstraňování závad ve sjízdnosti dálnic do recipientů, stanoveny podmínky pro konkrétní provedení stavby, musí být nejprve stanoveny podmínky pro umístění těchto stavebních prvků celé stavby, a to bezpodmínečně při zohlednění umístění stavby na životní prostředí.

33. Konečně, lze také přisvědčit žalobcům, že odsunem řešení způsobu posypu dálnice až do kolaudačního řízení dojde k vyloučení dotčené veřejnosti z účasti na řízení, což s ohledem na shora uvedené předpokládané možné negativní vlivy na životní prostředí krajský soud hodnotí jako rozporné s účelem posouzení vlivů záměrů na životní prostředí a účinné možnosti účasti dotčené veřejnosti na jejich posuzování.

34. Krajský soud má tedy prioritní závazné stanovisko EIA z 30. 11. 2016 a následné potvrzující stanovisko ministra životního prostředí z 20. 4. 2020 za nezákonné, neboť ve shora vymezeném směru neobsahovalo v rozporu § 23a odst. 3 věta druhá zákona o EIA dostatečné opatření k prevenci, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí. Jestliže MMOL a žalovaný z tohoto nezákonného stanoviska vycházel, jsou nutně i jejich rozhodnutí nezákonná. Oproti tomu krajský soud neshledal prioritní stanovisko EIA a následné potvrzující stanovisko za nezákonné, pokud se v něm dotčený orgán optikou žalobců nevypořádal s variantou přeložení dálnice o 150 m a tím snížení negativních vlivů na životní prostředí a shodně pak ve vztahu k vypořádání námitek týkajících se PHS. Pokud se týká variant průběhu dálnice územím, lze odkázat na shora citované závěry nálezu Ústavního soud ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. Pl ÚS 44/18 v bodě [52], podle kterého by nebylo efektivní znovu podstupovat celý proces posuzování vlivů na životní prostředí *včetně řešení vhodnosti zvolené varianty z pohledu ochrany životního prostředí*. Pokud se týče PHS, má krajský soud shodně s ministrem životního prostředí za to, že se jedná o otázky, které lze řešit až v některém z navazujících správních řízení, a to zejména v řízení stavebním.

C) Námitka nezákonnosti rozhodnutí ve vztahu k závaznému stanovisku Magistrátu města Olomouce z 24. 1. 2019 a stanovisku Krajského úřadu Olomouckého kraje ze 14. 2. 2020 – souhlas dle § 17 odst. 1 písm. a, c), d) vodního zákona

35. Krajský soud shledal důvodnou námitku žalobců, že MMOL do svého rozhodnutí z 19. 11. 2019 vybral ze závazného stanoviska z 24. 1. 2019 jen některé uložené požadavky, přičemž svůj postup nikterak přezkoumatelně neodůvodnil a toto pochybení nenapravit ani žalovaný, který se s bezvadností závazného stanoviska ztotožnil.

36. Z rozhodnutí MMOL vyplývá, že tento v bodě 7 podmínek v rámci výrokové části rozhodnutí stanovil, že „*při provádění staveb a při projektové přípravě staveb*“ budou dodrženy podmínky uvedené v závazném stanovisku – souhlasu podle § 17 odst. 1 písm. a), b) a c) vodního zákona, které vydal Magistrát města Olomouce dne 24.1. 2019 a podmínky správce vodního toku Povodí Moravy, s. p. uvedené v jejich vyjádřeních. Uvedené podmínky uvedl MMOL slovem „zejména“, načež následuje výčet jednotlivých podmínek (celkem 15 podmínek). Z těchto podmínek je zřejmé, že se týkají *provádění staveb, dalšího stupně projektové dokumentace* či hledisek nutných splnit při zpracování DSP, tedy dokumentace pro stavební povolení.

37. Oproti podmínkám stanoveným předmětným závazným stanoviskem Magistrátem města Olomouce ze dne 24. 1. 2019 výrok prvostupňového rozhodnutí vůbec neobsahuje většinu podmínek stanovených pod bodem 1, 2, 3, 5 a 6 podmínek závazného stanoviska, které se navíc

podle krajského soudu týkají oproti podmínkám, stanoveným ve výroku prvostupňového rozhodnutí, *umístění* stavby, nikoliv jejího provedení. Podle soudu se také nejedná o žádné obecné podmínky, které by byly pouhou deklarací povinností předkladatele záměru stanovených právními předpisy, když určují zcela konkrétní povinnosti, které musí být pro umístění stavby splněny.

38. Žalovaný k odvolání žalobců k této námitce uvedl, že v tomto postupu neshledal žádné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, když § 4 odst. 2 stavebního zákona ukládá stavebnímu úřadu postupovat ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních předpisů a podle § 79 odst. 1 stavebního zákona pak platí, že rozhodnutí o umístění stavby mj. stanoví podmínky pro umístění stavby, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení a pro napojení na dopravní a technickou infrastrukturu. Stavební úřad MMOL tak v souladu s tímto ustanovením stanovil z předmětného stanoviska podmínky pro umístění stavby a projektovou přípravu stavby, přičemž do výroku rozhodnutí nepřevzal podmínky, které plynou přímo ze zákona nebo z dokumentace pro umístění stavby.
39. S uvedenými závěry žalovaného a s postupem MMOL krajský soud nesouhlasí.
40. Podle § 149 odst. 1, 2 správního řádu, závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.
41. V rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 A 17/2015-87 Městský soud v Praze uzavřel, že „*Nerespektuje-li stavební úřad při vymezování podmínek pro umístění stavby závazné stanovisko dotčeného orgánu, postupuje v rozporu s § 149 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Je povinností odvolacího stavebního úřadu, aby v souladu s § 89 odst. 2 větou první téhož zákona přezkoumal i bez uplatněné odvolací námitky soulad rozhodnutí prvního stupně s právními předpisy, a tedy i rozpor mezi podmínkami stanovenými v závazném stanovisku a v rozhodnutí stavebního úřadu. Pokud tak neučiní, zatíží řízení podstatnou vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť závazné stanovisko dotčeného orgánu není respektováno.*“
42. Závěry citovaného rozhodnutí, s nimiž se krajský soud ztotožňuje a nemá důvodu se od nich odchýlit, dopadají také zcela na projednávanou věc. Z citovaného ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu bezpochyby vyplývá, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Z této zcela jednoznačné dikce je zřejmé, že rozhodující správní orgán musí při vydávání rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem respektovat závazné stanovisko; v projednávané věci to tedy znamená, že MMOL byl povinen bezesbýtku respektovat obsah závazného stanoviska a podmínky v něm stanovené jednoduše převzít do výrokové části svého rozhodnutí. Zásadně není možné, aby si správní orgán ze závazného stanoviska vybral pouze tu část, o které je přesvědčen, že dopadá na projednávanou věc, neboť jeho rozhodnutí je závazným stanoviskem **podmíněno** a nemůže se od něj jakkoli odchýlit. Podmíněnost rozhodnutí závazným stanoviskem je zdůrazněna v odst. 4 citovaného ustanovení, podle kterého *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*. Tím je podle krajského soud jasně zdůrazněno, že rozhodující správní orgán je vskutku závazným stanoviskem vázán.

43. Lze podotknout, že pokud by MMOL měl za to, že závazné stanovisko je nezákonné, mohl vyvolat jeho přezkum postupem podle § 149 odst. 6 správního řádu. Avšak způsob, jakým postupoval MMOL a žalovaný vede ve výsledku k popření právní úpravy závazných stanovisek potřebných pro rozhodnutí, které je jimi podmíněno, neboť závazná stanoviska by při uplatnění způsobu, kterým postupovaly v projednávané věci správní orgány, ztratila jakýkoli smysl.
44. Postup MMOL z uvedených důvodů tudíž nelze akceptovat; ve výsledku MMOL zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Pokud nesprávný postup nenapravil ani žalovaný, zatížil shodnou vadou řízení i on. Nadto se nelze ztotožnit s odůvodněním žalovaného ve vztahu k předmětné vznesené odvolací námitce. Pokud totiž žalovaný argumentuje tím, že MMOL měl postupovat podle § 79 odst. 1 stavebního zákona, byla právě tato argumentace důvodem pro nápravu vad prvostupňového rozhodnutí, neboť postup MMOL je v přímém rozporu právě s uvedeným ustanovením. Nelze přehlédnout, že MMOL právě převážnou část podmínek, které se vztahují právě k umístění stavby, do svého rozhodnutí nepřevzal.
45. Za nedostatečné považuje krajský soud také odůvodnění žalovaného, že MMOL nepřevzal do svého rozhodnutí podmínky, které plynou přímo ze zákona. V tomto směru je totiž napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z uvedeného není zřejmé, jaké podmínky měl žalovaný vlastně na mysli.
- D) *Námitka nezákonnosti rozhodnutí ve vztahu závaznému stanovisku Magistrátu města Olomouce ze 7. 2. 2019 a stanovisku Krajského úřadu Olomouckého kraje ze 7. 4. 2020 – koordinovanému závaznému stanovisku na ochranu různých veřejných zájmů*
46. Krajský soud shledal také důvodnou námitku žalobců, že MMOL v prvostupňovém rozhodnutí uložil pouze 17 požadavků z uvedeného závazného stanoviska a obdobně jako v žalobní námitce C) žalobci namítají, že není možné, aby MMOL z desítek požadavků příslušného závazného stanoviska vybral do svého rozhodnutí jen některé, když to navíc není žádným způsobem odůvodněno. Z rozhodnutí MMOL vyplývá, že tento v bodě 19 podmínek v rámci výrokové části rozhodnutí stanovil, že „při provádění staveb a při projektové přípravě staveb“ budou dodrženy podmínky uvedené v koordinovaném závazném stanovisku Magistrátu města Olomouce ze 7. 2. 2019. Uvedené podmínky uvodil MMOL slovem „zejména“, načež následuje výčet jednotlivých podmínek (celkem 17 podmínek).
47. Oproti podmínkám stanoveným předmětným koordinovaným závazným stanoviskem výrok prvostupňového rozhodnutí vůbec neobsahuje podmínky stanovené ve vztahu k zákonu o ochraně přírody, ačkoli např. podmínku, která se shodně vztahovala k zákonu o vodách dle podmínek Povodí Moravy, s. p., stanovující způsob provedení objektů (šachty, vyústění, potrubí, vedení, cesty, krajnice, obrubníky, sjezdy aj.) v návaznosti na původní terén, uvedl opakovaně. Podmínky, které MMOL do výroku svého rozhodnutí vůbec nezahrnul, přitom podle soudu nejsou obecnými podmínkami, které by byly pouhou deklarací povinností předkladatele záměru stanovených právními předpisy, když určují zcela konkrétní povinnosti, které musí být pro umístění stavby splněny.
48. Žalovaný k odvolání žalobců k této námitce opět uvedl, že v tomto postupu neshledal žádné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, když MMOL do výroku rozhodnutí nepřevzal podmínky, které plynou přímo ze zákona nebo z dokumentace pro umístění stavby.
49. S uvedenými závěry žalovaného a s postupem MMOL krajský soud nesouhlasí a zcela odkazuje na svou argumentaci uvedenou v bodech [41] – [45] tohoto rozsudku.

E) Námitka nezákonnosti rozhodnutí ve vztahu ke závaznému stanovisku Magistrátu města Olomouce z 8. 8. 2019 a Krajského úřadu Olomouckého kraje z 25. 2. 2020 – soublas dle § 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody ke zásahu do krajinného rázu umístěním dálnice D0136

50. Také uvedenou námitku shledal krajský soud zcela důvodnou. Ve vztahu k uvedenému stanovisku totiž MMOL nezahrnul do výroku svého rozhodnutí ani jednu ze stanovených podmínek. Žalovaný shodně jako u námitek C) a D) vypořádal odvolací námitku žalobců tak, že v tomto postupu neshledal žádné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, když MMOL do výroku rozhodnutí nepřevzal podmínky, které plynou přímo ze zákona nebo z dokumentace pro umístění stavby. Nadto ve svém rozhodnutí citoval vyjádření příslušného odboru životního prostředí Krajského úřadu Olomouckého kraje, který potvrdil závazné stanovisko Magistrátu Města Olomouce s tím, předmětné závazné stanovisko se vztahuje až k dalším stupňům přípravy stavby.
51. K tomu krajský soud uvádí, že i když se podle potvrzujícího závazného stanoviska týkají podmínky ve stanovisku uložené další fáze přípravy stavby, nelze z toho automaticky dovodit, že by závazné stanovisko nebylo podkladem pro územní rozhodnutí; v poučení, které je uvedeno v tomto stanovisku, je pouze uvedeno, že obsah závazného stanoviska je závazný „pro výrokovou část územního (stavebního) povolení.“.
52. Předmětné závazné stanovisko bylo vyžádáno *pro účely územního řízení* (resp. změny územního rozhodnutí) a pokud dotčený orgán pro účely tohoto řízení vydal závazné stanovisko, je třeba vycházet z toho, že jím stanovené podmínky jsou závazné pro řízení, pro jehož účely bylo vyžádáno. Není tudíž možné tyto podmínky zcela vypustit a nepřevzít je do výroku rozhodnutí v územním řízení. Platí zde veškeré závěry podepsaného soudu, uvedené v bodech [41] – [45] tohoto rozsudku. Krajský soud dále zdůrazňuje, že ani nadřízený orgán při přezkumu nedospěl k závěru, že by se přezkoumávané stanovisko týkalo až stavebního řízení, pouze uvedl, že se týká *dalších fází přípravy stavby*.

F) Námitka absence dokladu o plnění rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 24. 5. 2017 o povolení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. – projekt ochranných opatření

53. Námitku žalobce a), že mezi podklady územního řízení absentuje projekt ochranných opatření, který pro další stupeň přípravy dálnice D0136 žádá vypracovat požadavek č. 17 rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje z 24. 5. 2017 o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody, ke škodlivému zásahu do biotopu 26 zvláště chráněných druhů živočichů, krajský soud důvodnou neshledal. Lze souhlasit s argumentací žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí; splnění všech podmínek rozhodnutí o povolení výjimky nemá samo o sobě vliv na rozhodnutí o změně územního rozhodnutí. Pro projednávanou věc je podstatné to, že výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody byla udělena a je již věcí příslušného správního orgánu, aby zajistil splnění všech uložených podmínek udělené výjimky. Pro účely projednávaného řízení však není podstatné, zda ke dni rozhodnutí MMOL či žalovaného již ke splnění všech podmínek došlo.

G) Námitka absence potřebných podkladů ve spise – ukončení časově omezené platnosti

54. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Lze sice souhlasit s tím, že jakýkoli účastník může upozorňovat rozhodující správní orgány na rizika spojená s vedeným řízením, nicméně přesahují-li takové námitky rozsah přípustných námitek – ve vztahu k žalobcům rozsah daný § 89 odst. 4 stavebního zákona, pak se k těmto námitkám nepřihlíží. Podle citovaného ustanovení totiž „Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může v územním řízení uplatňovat námitky, pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží.“ Krajský soud přitom neshledal, že by se vznesená námitka mohla týkat ochrany životního prostředí, když ani z obsahu námítka taková skutečnost nevyplývá. Nadto lze přisvědčit žalovanému, že i

případná absence platnosti některého z namítaných podkladů v průběhu odvolacího řízení by nebyla takovou vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

55. Krajský soud proto ze všech uvedených důvodů napadené rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán závěry v tomto rozsudku vyslovenými (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
56. Výrokem II. rozhodl soud v souladu s § 34 odst. 4 s. ř. s. o tom, že Dopravoprojekt Brno a. s. není osobou zúčastněnou na řízení, když v souladu s námitkou žalobce uplatněnou podáním ze dne 29. 9. 2020 dospěl k závěru, že uvedená společnost není osobou, která byla přímo dotčena ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a ani nemůže být dotčena zrušením rozhodnutí.
57. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud zavázal žalovaného zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení, které jim v řízení prokazatelně vznikly.
58. U žalobce a) se jedná o částku 3 000 Kč zaplacenou na soudním poplatku a u žalobce b) o částku 3 057 Kč, z toho 3 000 Kč zaplacenou na soudním poplatku a 57 Kč na poštovním souvisejícím s podáním žaloby.
59. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
60. O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě 20. října 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu